

SRPSKA ANTIZAVERA

Vlatko se sa Martom oprostio u Đenovi. Nekako joj je objasnio, a da nije poverovala, kako imaju novaca samo za jednu kartu iako je slutila da je morao da zakupi celu kabinu. Navodno, dve bi ih ostavile bez kinte za trošak na brodu. Bolje da popodne obiđe groblje, kažu da je najlepše u Evropi. I da hvata tutanj kući. Šta bi drugo? Ko zna gde će on da uhvati tutanj?

Kruzer Skajlajnera je imao šesnaest spratova, prebrojao ih je pre nego što se podvrgao proceduri za ukrcavanje. Bilo je gore nego kod imigracionih oficira na aerodromima u SAD. Tražili su i da otkrije svoj je broj. Naravno da je digao dreku, pa su odustali, ali bila je to poruka da će usput biti diskretno nadziran. Jedna senka postala je njegova senka. Dok se bude šunjaao po brodu, neko će se šunjati za njim.

Kabina je bila na drugom spratu ispod daleko skupljeg nadgrađa koje se obično vidi na slikama. Za dve osobe, bilo je malo sumnjivo što se saputnik nije pojavio, ali, plaćena karta je plaćena karta. Bio

je ponosan na sebe što ga je poslao kući, u neizvesnost manju od one u koju je sam krenuo. Ionako po kabini sleduje samo jedan broj. Do isplavljanja je autistično razmeštao sadržinu prtljaga po omanjem plakaru. Blaga vibracija ga je izbacila iz tog stanja i nastavila da mu titra u grudima. Titranje se nastavilo i dva naredna dana kad je Gibraltar već postao obris na istoku.

„Pastis“, naručio je od senke za šankom na prednjoj palubi.

Bilo ko je mogao da mu bude senka otkad su mu istomišljenici isključeni iz svih posada Skajlajnera. Ili su nešto nanjušili ili je neko zabrljao. To se nama uvek događa, pomislio je. Kelner je imao južnjački naglasak, pa je naručio južnjačko piće. Malo prisnosti nikada nije na odmet. Ništa nije pitao i ništa mu nije rečeno. Tajac loše ide uz pastis. Mrzeo je trenutke kad se ništa ne događa. Pogleda uprta u praznu čašu kelner procedi je da je najlepší pogled sa najviše palube. Većina putnika na kruzerima putovanje provodi tupavo sledeći predloge posade, od jedne ka drugoj tački na brodu. Kao navijen, potražio je najbliži lift.

Do tada je ispitao većinu liftova na brodu i gotovo sastavio sliku lavirinta. Na svakom spratu postojao je bar jedan zaustavni nivo na kome se morao promeniti pravac ka nekom susednom liftu. Našao je dva nedostupna jezgra, oba na trećem spratu nadgrađa, jedno uz komandni most, a drugo tačno na sredini broda. Pored uputstva kraj lifta na koju stranu skrenuti. U blizini, par članova posade obavezno je ćaskalo svoju radnu pauzu. Bolje nego tri, pomislio je i ušao u lift ka najvišoj palubi.

Zamišljena linija polutara svetlucala je na južnoj strani, tamo će, u jednom trenutku, putnici biti sazvani na izvlačenje lutrije. Srećni dobitnik će biti proglašen za Posejdonovog potomka i drugi deo puta provesti u imperijalnom apartmanu. E, taj putnik uvek stiže na određište, a neko drugi, sa srećnijim brojem, tamo gde je Vlatko namerio.

Kada je započeo sa okupljanjem zaverenika nije imao odgovor ni na jedno pitanje. Našim ljudima ne treba objašnjenje kad se pome- ne magična reč – inat. Ako mogu oni, možemo i mi. Šta? Ni sada, dok se razgiba u prolaznom toaletu, pojma nema, ali, spreman je i već je odlučio koje izolovano jezgro će da napadne.

Morao je da uđe na neka od vrata. Brodovi imaju osobinu da ne pate od tankih zidova. Niti od viška spojeva. Kad si u vodi ništa ne sme da curi. Vlatko se zato uputio pravo ka dvojici naslonjenih kraj vrata kroz koja je morao da prođe. Planirao je da se zatetura, da pita nešto beslovesno, ali je umesto toga zabio pesnicu pod grlo jednom, a drugog pribio uz zid sa plastičnim nožem uzetim sa švedskog stola.

„Nije bilo dopušteno nikakvo oružje, ali mogu da te zakoljem i sa ovim.“

„Ne... Čekajte! Mi vas... očekujemo.“

Nastupio bi tajac da na podu nije krkljao povređeni momak. U stilu dugo pamtimo, ali brzo zaboravljamo, Vlatku bi pomalo žao. Baš sam ga zviznuo, pomislio je.

„Mene čekate?“

„Da, vas, gospodine... Nismo znali kako izgledate. Samo nam je rečeno da ćete napraviti neku glupost i da ste pomalo nasilni.“ Osećajući da Vlatkov pritisak popušta, povio je glavu naniže. „Mogu li sad da mu pomognem, a vi slobodno izvolite unutra.“

Vrata nisu bila zaključana. Pokajao se što nije kucao; tako bi možda dobio malo vremena da se okrene na peti i zbriše. Gde da zbriše? Dospeo je u hodnik istovetan onom odakle je ušao. U njemu su postojala samo jedna vrata, a kraj njih je stajala Marta.

„Marta!?”

„A, šta si ti mislio? Da ću te ostaviti u suludim antizaverama? Odem na groblje u Đenovi da uzmem meru za muža idiota?”

„Marta, nisam mislio...”

„Ništa nisi mislio. Ni svoj broj nisi poneo...”

„Nisam poneo...?”, počeo je da pretura po džepovima.

„Zato nisu ništa primetili na ukrcanju.”

Još je preturao po džepovima sa sve manje entuzijazma, kada se ponovo oglasila:

„Možemo li sad da odemo u našu kabinu, presvučemo se i odemo do bazena?”

Odjednom je bila kriva za sve što je pošlo ukrivo:

„Znao sam da ćeš sve da upropastiš! Sve što započnem, sve čemu se posvetim, za tebe je glupost i apsurd. Pouzdano znam da je ovo

najveća tekuća zavera i ako je ja ne razotkrijem, još bliže ćemo biti propasti ovog sveta...” Hteo je da nastavi, ali Marta mu je pružila karticu sa njegovim brojem. Nije obratio pažnju na senke u njenim očima, naprosto je oteo karticu iz njene šake i krenuo ka vratima i prorezu gde je trebalo da je ubaci.

Njene poslednje reči čuo je dok je prolazio kroz otvorena vrata: „Nema broja dragi... Samo osam krugova...”

* * *

Odjednom, pred njim je bio okean, a brod i sve ostalo nestali su zajedno sa vratima koja su se zalupila za njim. Stajao je u pesku, u hladu nekoliko palmi, a na drugoj strani kružnog atola videlo se još nekoliko sličnih grupa palmi. I, još nešto. Ličilo je na praistorijsku životinju, na raptora ili sabljastog tigra i glasno štektalo i režalo. Polako se kretalo jednom od ivica atola ka njemu.

Pogledao je karticu u šaci i na njoj je zaista bilo osam krugova. Do ponovnog otvaranja vrata. Toliko.

„Jebiga. Imam plastični nož iz restorana...“, progundao je i počeo da trči.